1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 27-го ЧЕРВНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 27, 1973 No. 119. VOL. LXXX.

Українські молодечі організації відбули багатолюдні спортові ігрища

Елленвіл, Н.Й. — Минулої суботи і неділі, 23 і 24-го червня, тут на нововлаштованому спортовому майдані оселі Спілки Української Молоді Америки відбулися влаштовані старанням Конференції Центральних Молодечих і Студентських Організацій при Українському Конґресовому Комітеті Америки багатолюдні спортові ігрища, в яких взяло участь 480 осіб, переважно членів СУМА, Пласту, ОДУМ'у, „Чорноморської Січі" з Нюарку та інших організацій. В суботу, 23-го червня вполудне, під час відкриття ігрищ, які включали легкоатлетику, відбиванку та копаний м'яч, до змагунів і гостей промовили коротко голова Головної Управи СУМА Євген Гановський, репрезентант Спортової Централі проф. д-р Едвард Жарський та координатор молоді при УККА Христя Кульчицька. Е. Чижович, керівник ігрищ та голова суддейської комісії, вияснив правила і засади змагань та провів приречення, що змагуни будуть їх дотримуватись. Після відспівання українського національного гимну почалися ігрища, які продовжувалися того дня і в неділю, не зважаючи на пополудневу зливу. Змагунами на оселі СУМА опікувався спортовий референт СУМА Ярослав Петрик, якому асистували Осип Кормило, Володимир і Люба Степаняки, Зенон і Олена Гальковичі, Іня Гікава та Богдан Твердовський. Комісія суддів складалася з 30 осіб, при чому поодинокими ділянками змагань керували: Е. Чижович — легка атлетика, А. Лапичак — відбиванка та М. Шміґель і д-р М. Снігурович — копаний м'яч. Відкликами від рішень суддів займався д-р Е. Жарський. Медичною опікою відали д-р М. Бих і д-р Б. Шебунчак.

Ці спортові ігрища попереджували українську спортову Олімпіяду, що її приготовляє Українська Спортова Централя Америки і Канади.

Королева Єлисавета II почала відвідини Канади

Торонто. — Тут прибула 25 червня королева Канади Єлисавета II з принсом Філіпом, починаючи свої 12-денні відвідини Канади. На торонтському летовищі Королевій була влаштована багатолюдна привітальна зустріч. Від імени канадського уряду королеву Єлисавету вітав генеральний губернатор Роланд Міченер та прем'єр міністер П'єр Трудо. Десятки тисяч осіб заповнили трасу, якою проїздила Королева з летовища до міста. В перший день побуту в місті Королева відвідала торонтський розваговий парк над озером Онтаріо, т. зв. Онтаріо Плейс, де зустрілася з понад 1,000 шкільними дітьми. З Торонта королева Єлисавета їде Кінгстону, Лондону і Няґара. Основна мета відвідин Королевої, це участь у відзначуванні 100-річчя Провінції Принс Едвард Айленд та Королівської Канадської Поліції.

КОРОТКІ ВІСТКИ

СЕНАТОР ДЖЕЙКОБ К. ДЖЕВІТС ЗАЯВИВ, що буде кандидувати на 4-ту каденцію. Джевітс, ліберальний республіканець, є сенатором із Ню Йорку. Коли його запитали, чи Вотерґейтська афера пошкодить Республіканській партії у виборах 1974-го року, то Джевітс сказав, що так, але він не думає, щоб ця афера мала вплив на його перевибір, бо нюйоркчани „дивляться на мене, як на індивідуала".

В ЧАСІ ПОБУТУ В ЗСА Л. БРЕЖНЄВ мав зустріч з проводом Комуністичної партії Америки. Зустріч відбулася в совєтській амбасаді і не була передбачена програмою його відвідин у ЗСА. Американську комуністичну делеґацію очолював генеральний секретар Гус Гол. На зустрічі був присутній також совєтський міністер закордонних справ А. Громико.

91-РІЧНИЙ ПРЕЗИДЕНТ ІРЛЯНДІЇ Іамон де Валера передав урядування своєму наслідникові Ерскіну Чайлдерсу. Де Валера народився в Америці і брав активну участь у визвольній боротьбі Ірляндії проти Англії, був ірляндським прем'єр міністром, а відтак упродовж двох каденцій президентом республіки. Де Валеру прощали тисячні маси народу, але не було ані представників уряду, ні Ірляндської Республіканської Армії, лідери яких були в опозиції до політики уступившого президента. Де Валера разом із своєю дружиною доживатиме свого віку у домі для похилого віку в Дабліні.

НА „ВЕРШИННІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ" ПОМПІДУ З БРАНДТОМ у Парижі французький та німецький лідери погодилися, що Европейська спільнота має зберегти власну ідентичність у відношенні до ЗСА та совєтського бльоку. „Суверенна Европа" на базі західньоевропейських держав заіснує не пізніше 1989 року, коли у світі відзначатимуть 200-річчя французької революції, заявив В. Брандт.

МІЖНАРОДНІЙ СУД У ГААЗІ ЗВЕРНУВСЯ ДО ФРАНЦІЇ з вимогою заперестати атомові випробовування на Південному Пацифіку. Таке рішення суд виніс на внесок Австралії та Нової Зеляндії. Франція має час до 21 грудня відповісти на вимогу урядів згаданих двох держав.

ПЕРЕДБАЧАЮТЬ СМЕРТЬ 6 МІЛЬЙОНІВ ЛЮДЕЙ З ГОЛОДУ в центральноафриканських державах: Нігерії, Мавританії, Сенеґалю, Малі, Верхньої Волти і Чад, якщо в найближчому часі ці держави не дістануть ефективної допомоги. Голодова катастрофа у цих державах спричинена посухою що триває вже п'ятий рік.

З МЕТОЮ У ЩЕ БІЛЬШІЙ МІРІ СКРІПИТИ ПОЗИЦІЮ ПОЛІЦІЇ В СССР, совєтський режим опублікував і масово поширив довідник, в якому подано до відома закони, які заторкують права та обов'язки совєтської поліції чи міліції. Згідно з новим кодексом, поліція має право „входити до домів, бюр, заводів та інших установ у ході переслідування осіб, запідозрених у поповненні злочину". Поліція має право кожночасного вступу до мешкань, щоб „провірити" леґальність жителів. Такі права, як відомо, мала поліція за Сталіна.

ШІСТЬ СОВЄТСЬКИХ НАУКОВЦІВ - ЖИДІВ закінчили голодовий страйк, заявляючи, що будуть продовжувати змагання за право на еміґрацію з СССР. Згідно з їх твердженням, поголоски і твердження, що, мовляв, з СССР можуть вільно еміґрувати всі ті, хто не пов'язаний був з засекреченою роботою, не відповідає правді.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ТА БРЕЖНЄВ СТВЕРДЖУЮТЬ „ВЕЛИКЕ ПОЛІПШЕННЯ" У АМЕРИКАНСЬКО-СОВЄТСЬКИХ ВІДНОСИНАХ

РОЗМОВА НА ВЕРШИНАХ: совєтський верховода Леонід Брежнєв (зліва) і президент Ричард Ніксон.

Вашингтон. — По повороті з Сан Клементе у Каліфорнії, де Брежнєв продовжував наради з президентом Ніксоном під кінець минулого тижня, совєтський верховода ще коротко зупинився у Кемп Дейвід. Американську столицю він покинув вполудне 25 червня. З того приводу на військовому летовищі Андрюс біля Вашинґтону була влаштована прощальна церемонія з традиційним артилерійським салютом. Від імені Уряду Л. Брежнєва попрощав віцепрезидент Спіро Еґню, заявляючи, що його відвідини в ЗСА „наблизили усе людство до спільної цілі — справжнього і тривалого миру". Брежнєв із свого боку подякував за гостинність, закінчивши своє слово побажанням „до наступних зустрічей". З Вашинґтону Л. Брежнєв виїхав безпосередньо до Франції на зустріч з французьким президентом Помпіду.

Спільне американсько-совєтське комюніке

Одночасно з виїздом Л. Брежнєва з ЗСА подано до загального відома текст спільного американсько-совєтського комюніке, яке було узгіднене на закінчення нарад у Сан Клементе та підписане в неділю 24 червня. У цьому комюніке схоплено всі засадничі моменти з вершинних нарад та насвітлено розвиток американсько-совєтських відносин на сучасному етапі. У вступному розділі на цю тему підкреслюється, що обидві сторони прикладають „велику вагу до... основних принципів", які були схвалені перед роком на московській вершинній конференції та стверджується, що ці принципи

(Закінчення на стор. 4-ій)

Джон Дін твердить про причетність Президента до Вотерґейтської афери

Вашинґтон. — Джон В. Дін, колишній правний дорадник президента Р. Ніксона, заявив під присягою, що Президент принаймні протягом 8 місяців брав участь у спробі затаїти Вотерґейтську аферу. Виступаючи перед сенатською комісією, яка розглядає цю справу, Дін сказав, що Президент знав про спроби закривання афери недовго після арешту п'ятьох вломників до головної квартири Демократичного Крайового Комітету, але не подав жадних інформацій, які встановили б, що Президент наперід знав про пляни інсталяції підслухових апаратів та про пляни вломy до Демократичної головної квартири в червні 1972-го року. Джон Дін, який дістав запевнення частинного імунітету від судово переслідування, під час 6-тигодинного свідчення заявив також, що президент Ніксон дав свою згоду на продовження спроб затаїти Вотерґейтську аферу навіть у березні та квітні 1973-го року, після того, як Дін подав Президентові точні інформації про деякі пляни затаїння. Дін заявив, що він мав кілька зустрічей і кілька телефонних розмов з Президентом в справі Вотерґейту. Наприклад, Джон Дін твердив, що у вересні 1972-го року президент Ніксон похвалив його за „добру роботу", тобто за старання переконати урядових слідчих, що головним організатором

(Закінчення на стор. 4-ій)

У Франції почалися вершинні наради між Помпіду та Брежнєвим

Париж. — Безпосередньо по закінченні конференції з президентом Ніксоном генеральний секретар КПСС Л. Брежнєв виїхав до Парижу 25 червня, де з його ініціятиви почалися дводенні наради з французьким президентом Жоржом Помпіду. За французькими інформаціями, на порядку нарад є окремі аспекти міжнародної політики, а також питання, що стосуються совєтсько-французьких взаємин. В опінії французьких дипломатичних кіл Брежнєв запронував цю зустріч, щоб в цей спосіб задемонструвати вагу, що її прикладає совєтський режим до питання добросусідських взаємин СССР з державами Західньої Европи. Окрему увагу обидва лідери присвятять питанню запланованої загальної Европейської конференції в справах безпеки та співпраці, яка починається у Гелсінках 3 липня. Коли йдеться про міжнародні проблеми, то предметом дискусії буде також питання Близького Сходу, Південно-східньої Азії та комуністичного Китаю. Ця остання справа, яка є особливо пекуча для Москви, буде обговорювана, приймаючи до уваги той факт, що президент Помпіду плянує відвідати Пекін у вересні цього року, а також з уваги на недавні відвідини Франції китайським міністром закордонних справ, поїздку якого гостро заатакувала совєтська преса. Питання торговельних взаємин та економічної співпраці, на чому дуже залежить теперішньому совєтському режимові, мають також бути предметом дискусії на вершинах. Як відомо, французькі торговельні та промислові кола вже є активно заанґажовані у розбудові целюльозного заводу в районі Байкальського озера, а також у розбудові совєтських родовищ міді у сибірській Арктиці і нікелю на південному Уралі. Побут Брежнєва у Франції розрахований на два дні. Розмови між ним та Помпіду закінчаться в середу 27 червня і того ж дня Брежнєв від'їде до Москви. Зустріч на вершинах проходить у Шато де Рамболле, 35 миль від Парижа, у колишнім місці відпочинку та розваги Людвика XVI і Наполеона.

Американці механізують совєтські радгоспи

Ростов. — газета „Сельская жизнь" з 21 червня опублікувала репортаж із радгоспу „Братський" Ростовської области, в якому „разом з американською фірмою" будується відкрита кормова плятформа на 20,000 штук худоби. Будівництво має бути закінчене за 36 тижнів. За даними газети, „американська фірма доставила для будови площі усе обладнання, частину будівельних конструкцій... Плятформа займає простір 40 гектарів" Г. К. Мещеряков, совєтський інженер, в інтерв'ю інформує, що він познайомився з такими кормовими відкриттями кормовими плятформами в час побуту в ЗСА і американські методи будови та саму техніку відкритого годування худоби будуть застосовувати в СССР. В газеті незвичайно багато похвал на тему американських спеціялістів-конструкторів, з якими разом прибуло потрібне обладнання, „в тому 5 двоповерхових автоскотовозів на 99 голів кожен... дослівно упродовж рахованих днів ми прийняли 124 вагонів обладнання. Під керівництвом американських інженерів і механіків на монтажній плятформі провадиться збір аґреґатів, вузлів, механізмів. Після того все це доставляється на кормову плятформу". Мова тут про виготовлені наперед ще в ЗСА частини кормового комбінату.

Ґюзеля Амальрик апелює в справі свого чоловіка

Москва. — Західні пресові аґенції в Москві інформують, що дружина відомого совєтського історика-дисидента Андрія Амальрика звернулася з апелем до політичних лідерів західньої Европи та совєтського бльоку, які мають зібратися на конференції у Гелсінках 3 липня, щоб вони інтервеніювали в справі звільнення Амальріка із заслання. „Якщо конференція не апелюватиме у конкретних випадках, як у випадку мого чоловіка, тоді вона останеться у полоні абстрактних деклярацій, яких і так маємо досить", заявила у своєму апелі Ґюзеля Амальрик. Як відомо, Андрій Амальрік мав бути звільнений, але два дні перед звільненням його з концтабору, совєтські чинники підняли проти нього додаткові обвинувачення і, як інформують, він може знову найтися перед судом.

72 СЕКРЕТАРІВ І ОРГАНІЗАТОРІВ УНСОЮЗУ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ВИШКІЛЬНІМ КУРСІ НА СОЮЗІВЦІ ПРИДБАВШИ З ТІЄЇ НАГОДИ ПІВТОРА СОТНІ НОВИХ ЧЛЕНІВ

Союзівка, Керґонксон. — Минулої п'ятниці, 22-го червня 1973 р., закінчився тут шостий з черги тижневий курс секретарів та організаторів Українського Народного Союзу. 72 курсанти одержали мистецько оформлені й оправлені свідоцтва відбуття курсу. Крім звичайних, зголошених учасників, у курсі брали участь численні жінки та чоловіки курсантів, які з нагоди курсу відбували на Союзівці, разом з якими двома десятками дітей, свої вчасні вакації. Курс відкрив у неділю, 17 червня, головний предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір, після чого головний секретар д-р Ярослав Падох, як керівник курсу, з'ясував тижневу програму курсу, а управитель Союзівки Володимир Квас подав інформації про побутові справи. Курсанти, за прикладом попередніх курсів, обрали з-поміж себе самоуправу, яку очолив відомий громадський та союзовий діяч, довголітній секретар одного з найбільших союзових Відділів в Ню Йорку і містоголова попередньої конвенції УНСоюзу, д-р Василь Палідвор.

Під час курсу, який вівся у двох мовних групах: українській під проводом асистента гол. секретаря для організаційних справ Степана Гаврища й в англійській під керівництвом гол. радного й обласного організатора, Євгена Репети, курсанти вислухали по 36 півгодинних викладів в обох групах й взяли участь у двох панелях, зложених з усіх обласних організаторів-викладачів, під проводом голови Головної Ради і обл. організатора Василя Дідюка і Євгена Репети. Після усіх доповідей курсанти ставили численні запити, на які одержували відповіді. Крім названих, доповіді виголосили також організатори Василь Оріховський та д-р Михайло Снігурович, які поза викладами допомагали в веденні курсу. Ряд доповідей виголосив заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан, який відповідав за програму вишколу в рекордових справах й ним керував, та головна касирка пні Уляна Дячук, яка відповідала за програму курсу в фінансових справах та нею проводила. Доповіді виголосили також гол. предсідник Иосип Лисогір на тему „УНСоюз та його експанзія", заступник гол. предсідника проф. Іван Телюк, на тему „Принципи громадсько-господарської установи" та редактор Богдан Кравців на тему „Національно-культурні завдання УНС в минулому й сучасному". Вечорами

Учасники вишкільних курсів УНС на Союзівці. (Побільшена фотознімка буде надрукована в „Трибуні УНС" з кінцем цього місяця.)

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Чикаго створено Товариство „Свята Софія" і Філію УКУніверситету

Члени Т-ва „Свята Софія" із Блаженнішим Первоієрархом Йосифом перед будинком Філії Українського Католицького Університету в Чикаґо 21 травня 1973.

Чикаґо (В.М.) — З нагоди перебування Їх Блаженства Кир Йосифа в Чикаґо, 21-го травня 1973 р. Первоієрарх УКЦеркви набув будинок і реальність в околиці українських католицьких церков з метою урухомлення в ньому філії Українського Католицького Університету ім. Климентія Папи в Римі. Будинок і реальність стали власністю корпорації „Свята Софія", членами якої, крім Їх Блаженства Йосифа, є також інші священики, професори УКУ і миряни з Чикаґо, Риму та інших міст Америки. Товариство „Свята Софія" заінкорпоровано в стейті Ілліной та має чартер неприбуткової і харитативної установи, яка сприяє релігійній і українознавчій науці й освіті. На загальних зборах Товариства „Свята Софія" 8-го червня 1973 р. вибрано п'ятичленну дирекцію та контрольну комісію. В склад дирекції увійшли: о. М. Бутринський, о. І. А. Кротець, д-р В. М[illegible], д-р А. Гасецький і Т. Яцків.

З осени 1973 р. філія УКУ розпочне свою академічну діяльність в будинку на розі вулиць Овклей і Суперіор, де вже скоро має відкритися бібліотека. На викладачів будуть запрошені місцеві і позамісцеві сили. Між іншим, плянується розпочати курс церковного співу (музики) і обряду для дипломових дяків, а також серію викладів з історії Української Церкви, норм літературної української мови та інші. Преосвященний Владика Ярослав, Єпископ Епархії св. Отця Миколая, дав своє благословення для відкриття філії УКУ в Чикаґо. В новопридбаному будинку почався ремонт та його пристосування і обладнання для призначених цілей. Адреса нової установи — філії в Чикаґо: Center of Ukrainian and Religios Studies, 2305 West Superior St., Chicago, Ill 60612

Відзначення проф. Д. Кідоня у Вінніпезі

Вінніпеґ. — Ще під кінець минулого місяця вінніпезька преса інформувала про признання нагороди у висоті 1,000 дол. професорові фізики Вінніпезького університеті д-рові Данилові Кідоневі за „визначність у навчанні". „Вінніпеґ Фрі Пресс" з 24 травня писала, що „д-р Кідонь, який причинився до розвитку курсу в астрономії, співпрацюючи з планетарієм та Музеєм Людини і Природи, одержить нагороду у висоті 1,000 дол. в часі конвокації на університеті". Д-р Данило Кідонь, 39 років, народився у Патерсон, Ню Джерсі. Закінчив студії на Джон Гопкінс університеті в Балтимор, а відтак продовжував студії на університеті МекМастер, де одержав науковий ступень доктора у фізичній хемії. Післядокторські студії продовжував ще на університеті в Оксфорд, маючи стипендію Національної Дослідної Ради. Фізику почав викладати на університеті Ферлайт Діккенсон у Рутерфорді, а відтак від 1970 року на Вінніпезькому університеті, де дістав нагороду Кліфорда Робсона на 1973 рік.

У Відні почалася Міжнародна Жіноча Конференція з участю українок

Відень. — Минулої суботи, 23-го червня, в цій наддунайській столиці почалася з великою парадою 20-та з черги трирічна конференція Міжнародної Ради Жінок, яка триватиме до 3-го липня та в якій бере участь п'ять українок: пані Марія Душник, як делеґатка Крайової Ради Жінок ЗСА та пані Олена Гнатишин, Леся Іваськ, Катерина Миськів і Анна Хрій щ Канади. Пані Стефанія Савчак, що була членом делеґації Крайової Ради Жінок Канади, в дорозі до Відня в Лондоні занедужала й участи в конференції не бере. Після відкриття конференції, її учасниці мали зустріч з президентом Австрії.

Українці, що їх іменував Папа до Конґреґації для Східніх Церков

Ватикан (ІС) — При цьогорічних персональних змінах у різних центральних установах Апостольського Престолу в Римі, зокрема ж у Священній Конґреґації для Східніх Церков, Папа Павло VI наіменував теж декого з українців. Членами Конґреґації найменовані: Архиєпископ Амвросій Сенишин, ЧСВВ, — Філядельфійський Митрополит Українців в Америці, і Владика Михайло Дудик — Єпископ Русинів у Пассейку. Консульторами — Радниками найменовані: о. монс. Мирослав Марусин — Апостольський Візитатор Українців у Західній Европі, о. монс. Іван Гірка — Тимчасовий Ординарій Пряшівської Епархії і о. д-р Єронім Химий, ЧСВВ — ректор Української Папської Колеґії св. Йосафата в Римі. Консультатором - Радником Літургійної Комісії став о. д-р Михайло Ваврик, ЧСВВ.

Стан Римської Курії за національною приналежністю

Ватикан (ІС) — За національною приналежністю на 67 ключевих позиціях у Римській Курії є 35 італійців, 7 французів, 4 еспанці, 3 бельгійці, 3 американці, 2 німці, 2 канадійці, 1 швайцарець, 1 голляндець, 1 австріяк, 1 юґославець, 1 поляк, 1 бразилієць, 1 дагомей, 1 австралієць і 1 українець. Українець, це о. монс. д-р Юрій Миляник, який займає становище підсекретаря свящ. Конґреґації для Східніх Церков.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Український арґумент

Теперішні совєтські поневолювачі України, як і їхні білі та всілякі інші попередники, марно намагаються представляти боротьбу і змагання українського народу до волі і незалежности, як їхню „внутрішню справу". Намарно робили вони це під час Першої і Другої світових воєн, намарно намагаються представляти так ці змагання і сьогодні. Всупереч усім тим їхнім намаганням, Україна та її змагання є сьогодні арґументом в міжнародній політиці і ніхто вже цього факту не змінить. Вони тільки до деякої міри і до деякого часу можуть мати в цьому відношенні деякий успіх в дипломатичних торгах, але в публічній опінії світу цей український арґумент таки випливає нагору, як олива випливає на поверхню води.

Згадати б з останніх справу патріярхату Української Католицької Церкви. Очевидно, що в дипломатичних коншахтах Москви з Ватиканом проблему української незалежности записано до „внутрішніх справ", але можна зібрати вже томи голосів світової преси, які виразно й недвозначно ставлять цю проблему, як проблему міжнародного значення.

Не пощастив трюк із „внутрішньою справою" також і Брежнєву під час його минулотижневих відвідин в Америці. Ще перед його приїздом десятки й сотні американських газет згадували про Україну, як одну із тих проблем, що змушують Москву до „відпруження" в міжнародних відносинах. Не обійшлося без згадки про Україну, хоча і в іншому контексті, під час церемоніяльних привітань Брежнєва у Вашингтоні, коли президент Ніксон під час бенкету в Білому Домі покликався на українське прислів'я, що „день хвалять увечері", і казав, що послухає цієї української народної мудрости в оцінці відвідин Брежнєва, згадавши при цьому про сердечну гостинність, якої він зазнав під час своїх відвідин в Україні минулого року. Кожному відомо, з якою дбайливістю добирається слів до кожного виступу Президента, отже можна мати певність, що й ця згадка про Україну в промові президента Ніксона не була припадкова. І без уваги на те, в якій цілі та в якому розумінні вона була сказана, вона потверджує власне цей український арґумент.

Потвердив його також щоденник „Ню Йорк Таймс", який в останньому своєму недільному виданні, коментуючи відвідини Брежнєва в Америці, згадав про переслідування жидів, українців та „інших самостійницько наставлених інтелектуалістів" у Совєтському Союзі.

Очевидно, що було б наївністю думати, що від тих принагідних згадок українському народові стане легшою неволя. Але крапля по краплі вижолоблює камінь, і нам, українцям у вільному світі, треба докласти всіх зусиль, щоб ці краплі падали якнайчастіше і разом із змаганнями нашого народу на рідній землі створили могутній водоспад, перед якими не встоїться жадне каміння неволі.

Консолідація терору

Опублікування нового поліційного „кодексу" в СССР кидає цікаве світло на внутрішні відносини, а в першій мірі засвідчує повний провал на відтинку моралі „совєтської людини", про що так багато пишуть і говорять в СССР, наголошуючи нібито великі успіхи під цим оглядом. Новий совєтський поліційний кодекс говорить про що інше, вказуючи посередньо на суцільний занепад моралі, коли розглядати її з позицій совєтських офіційних заяв.

Не є ніякою таємницею, тим більше, що це не перестає писати совєтська преса, що в СССР застрашуючих розмірів набрало пиятцтво і зв'язані з цим злочини, а далі крадежі державного майна та привласнювання у різній формі державних фондів. Щоб успішно боротися з цим станом, совєтський режим заініціював у свій час творення т. зв. комсомольських дружин, які перебрали на себе частинно слідкування за правопорушеннями, а головно за т .зв. хуліганами. Останнім часом з ініціятиви генерального прокуратора СССР відбулося декілька всесоюзних нарад, присвячених питанням поборювання пиятцтва та крадежів державного майна та привласнювання державних фондів.

Новий поліційний кодекс виявляє, що всі дотеперішні заходи були безуспішні і що твердження, мовляв, в умовах комунізму зникнуть злочини, не знайшли віддзеркалення у щоденній дійсності. У висліді виринула потреба дати поліційним чинникам багато ширші права, включно з правом кожночасного вступу до житлових мешкань, бюр, заводів тощо, коли в поліції є підозріння, що там криється проступник. Крім того, поліція має право вступу до житлових мешкань, щоб перевірити, чи особи, які живуть в даному мешканні, мають право там бути. Цей останній аспект поліційних прав має особливе значення, бо в СССР багато осіб, головно репресованих, не може „приписатися", тобто дістати дозвіл на проживання у тій чи іншій місцевості. Це, між іншим, стосується звільнених дисидентів. Знаючи підсовєтську дійсність, не приходиться сумніватися в тому, що, схвалюючи новий поліційний кодекс, совєтські чинники мали на меті не тільки боротьбу з кримінальними злочинцями, але також своєрідну леґалізацію совєтських методів боротьби з дисидентами, що, як відомо, останнім часом загострилася і в'яжеться з масовими поліційними обшуками. Коротко: маємо справу з додатковим скріпленням і так всесильної совєтської поліційної машини.

Представник УССР атакує Ізраїль

Женева. — В часі дебати на 58-ій сесії Генеральної конференції Міжнародної Організації Праці, яка якраз тут відбувається, виступав представник уряду Української ССР В. Г. Зайчук. У своєму виступі Зайчук вимагав від Міжнародної Організації Праці, щоб вона „рішуче висловилася проти агресивних замірів Ізраїлю на Близькому Сході". Він говорив, як інформує „Радянська Україна" з 17 червня, що „совість народів не може також терпіти триваючої нелюдської політики колоніяльного гноблення і расової дискримінації в Африці, яку проводять власті Португалії, ПАР і Південної Родезії". Очевидно, про політику „колоніяльного гноблення", яка має місце в самій Українській ССР, Зайчук нічого не сказав, навпаки, у цій же ж промові розповідав „про соціяльно-економічні досягнення трудящих своєї республіки".

ЩЕ ОДНА ПОРОДА ЄДИНОНЕДІЛИМЦІВ

(1)

Виходить в Лондоні журнал, присвячений студіям Сходу і Заходу п. з. „Сервей". Його редагує відомий совєтолог Л. Лабедз. Недавно в цьому журналі була вміщена стаття Майкела Скамела „Совєтські інтелектуалісти продовжують боротьбу".

Пишучи про різні групи в СССР, автор описує одну із них, знану під назвою руситів.

„Руситів, — пише М. Скамел, — в найкращому випадку, можна назвати неослов'янофілами, а в найгіршому совєтським виданням „чорної сотні", реакційної групи XIX сторіччя, яка йшла стежкою екстремного шовінізму і проповідувала терор проти радикалів і лібералів. З одного боку ця група лучиться з тими численними інтелектуалістами, які проповідують потребу більшого заінтересування російським минулим і стремлять до регабілітації чистої російської культури у всіх її формах. Це привело до інтенсивних студій російської народної культури, російської мови і якоїсь напівмістичної філософії „назад до джерел", а також відродило заінтересування у досі забороненій справі малювання ікон і середньовічної церковної архітектури. Релятивно нешкідлива сама в собі, ця тенденція знаходить піддержку таких письменників як Лакшін, Дорош, Солоухін і навіть Солженіцин. Славетний совєтський фільм про середньовічного маляра Андрея Рубльова, наприклад, здобув нагороди на закордонних фільмових фестивалях, але й досі не був дозволений для публічного висвітлення.

„Одначе алярм викликає друге крило руситів, бо воно виявляє сильну огиду до формального інтернаціоналізму (як би він не був вихолощений і спотворений), офіційної совєтської політики і втечу в ізоляціонізм, шовінізм і реакцію. Що більше, є познаки, що руситів можна знайти навіть на дуже високих становищах. Згідно із вірогідними відомостями, вони мають виїмкову силу у КГБ, а інтелектуальний сектор тої групи репрезентований журналами „Огонек", „Молода Гвардия" і „Литературная Россия". Ця група толерована і навіть заохочувана, як свого роду неофіційна опозиція до правлячої групи. В такий спосіб може бути вживана для виконування брудної роботи, зокрема за посередництвом КГБ, тоді як партія має змогу зберігати своє „інтернаціоналістичне становище" і навіть уважатись „ліберальною" у порівнянні з цією реакційною опозицією".

Отже, національна політика партії в СССР формується під впливом руситів, але й всі інші члени партії не кращі від них і тільки вдоволені, що можуть оправдуватись натиском руситів. А що так воно є, що в душі всі вони є руситами, на те існують інші документи. Ось що думають в СССР демократи, як вони себе називають.

У наших руках фотокопія брошури К. Вольного „Интеллигенция и демократическое движение" СССР, 1970. На 37 сторінках К. Вольний представляє погляди підсовєтських демократів у головних проблемах державного і суспільного життя.

У другій частині брошури п. з. „Слово нации" „русскіє демократи" викладають своє становище у оцінці світового положення, суспільної, національної політики, релігії і зовнішньої політики.

Нас, зокрема, інтересують погляди „русских демократів" в національному питанні і тому подаємо текст частини їх становища у цій справі. Вони пишуть:

„Національне питання є особливою проблемою сучасности, але для прихильників еґалітарних теорій воно ніколи не буде основним, і вони ніколи не зможуть його правильно зрозуміти.

„Національне питання сьогодні — це питання не тільки країн, що розвиваються. З ним мають діло й такі високорозвинені країни, як Англія, Канада, Бельгія, і навіть всеспасаюча демократія не знає як його розв'язати.

„Національне питання, зокрема, складне в нашій країні. Звідкись взялася версія нібито росіяни є упривілейованою нацією. В дійсності ж зовсім навпаки, але покищо, завдяки старанням доброзичливих людей, удари спадають на Росію. Про неї говорять, що вона була країною, для якої „завжди були характерні відстала економіка, півдикі суспільні відносини і культурний застій". Єдиним спасенням від внутрішнього безладдя для Росії нібито завжди була зовнішня експансія, яка продовжується впродовж 500 років, почінаючи з XV ст. Безглуздість таких тверджень ясна для кожної неупередженої людини. В періоді Київської Руси ми не були більш відсталими, ніж Захід Европи. Татарське ярмо завдало тяжкого удару Росії, але після скинення, починається відродження російської культури. Очевидно політичну систему, яка склалася в ході історії, не можна вважати досконалою: вона була причиною і тяжких внутрішніх криз, як за часів Івана Грозного, але також і бурхливого піднесення, як за часів Петра І. Алеж ніяка інша система не могла в тих часах постати і не могла забезпечити національного існування Росії.

(Закінчення буде)

Д-р Н. Пазуняк

ЕВРОПЕЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ СФУЖО

Одним із засобів організаційного зв'язку і координації членства СФУЖО є Крайові Конференції нашої федерації. Саме така Конференція европейських складових організацій СФУЖО відбулася 16-17 червня ц. р. в Манчестері, Англія.

Конференція складалася з ділової й святочної частин. Вигідна, ясна й простора домівка Союзу Українців Великобританії в Манчестері служила дуже догідним приміщенням для нарад та імпрез усіх трьох днів. Ділова частина включала панелі: Організаційний, що ним проводили А. Остап'юк і І. Павликовська, організаційна референтка СФУЖО, що приїхала з Канади; панель „Дискусія з молоддю", яким проводили представниці ОУЖ Німеччини Ольга Штайнер і В. Терешкун; панель на тему суспільної служби і участи в ній жіночих організацій, що був ведений І. Павликовською і п. Сидор з Бельгії, та панель „Напрямні для праці в користь України", що його вела Віра Смерека, голова Т-ва Українських Жінок ім. О. Теліги.

У святочній частині відзначено 25-літній ювілей СФУЖО і 25-літній ювілей Організації Українських Жінок Великобританії, що є одною із членів - засновників СФУЖО. Програма була підготована організаційною референткою СФУЖО І. Павликовською у співдії з усіма шістьма складовими організаціями СФУЖО в Европі. Отож, під час панелів забирали голос всі панелістки, визначені своїми організаціями для даної ділянки.

Конференцію відкрила мґр Валентина Воропай, заступниця голови СФУЖО на Европу, перевибрана европейськими організаціями на Пленарній Сесії Ради СФУЖО в Філядельфії (листопад 1972), з'ясувавши цілі й вказавши на важливість цієї Конференції. Після молитви, яку провів всч. о. Я. Гаврилюк, присутні пом'янули покійних членок українських жіночих організацій, зокрема недавно померлу сл. п. Наталію Полонську - Василенко, визначного історика України.

Тоді представлено делеґаток: ОУЖ Німеччина Ольга Штайнер — голова, В. Терешкун, член Управи; СУ Франції — О. Вітошинська, заступниця голови і Л. Кульчицька, с е к ретарка; ОУЖ в Британії — Анастазія Остап'юк, голова й інші членки Управи; Товариство ім. О. Теліги — Віра Смерека, голова і К. Починок, членка Управи; ОУ Бельгії — І. Коваль, заст. голови і п. Сидір, членка Управи. Український Жіночий Союз Австрії передав свої повновласті Ользі Штайнер у Німеччині. Голова СФУЖО Савчук не змогла приїхати на Конференцію з проводу несподіваної недуги, тож заступала її І. Павликовська, яка з'ясувала програму конференції і її мету. Звіт з діяльности СФУЖО за останню каденцію прочитала Н. Пазуняк з Організаційної комісії СФУЖО, а звіт В. Воропай дав докладний огляд стану діяльности всіх складових організацій Европи та її діяльности, як заст. голови СФУЖО на Европу.

Панелі виявили виробленість українського жіноцтва Европи в різних ділянках громадської праці, а „Дискусія з молоддю" зацікавила всіх учасниць Конференції та численну публіку. Представниці академічної молоді й молодечих організацій називали поета Василя Симоненка своїм другом, видвигали його кличі як свої дороговкази й виявляли бажання жити й творити для України. В обговоренні напрямних праці в користь України учасниці намітили конкретні проєкти, що увійшли до резолюцій. Сесію огляду справ СФУЖО проводили Л. Вітошинська і мґр В. Воропай. Пані І. Павликовська представила справу членок-прихильниць СФУЖО, а Н. Пазуняк заторкнула справу збирання матеріялів до „Україніки в світі", бюлетеню СФУЖО та поширення його і з'ясувала справу професіоналісток, потреба обліку і організування яких знайшла на Конференції повне зрозуміння і підтримку збоку всіх жіночих організацій Европи.

А. Остап'юк подала цікаві думки щодо обміну молоді, а І. Павликовська навела можливості з точки зору канадського терену щодо цієї акції. Порушено також питання об'їздки жіночих організацій Европи з доповіддю на актуальні теми. Л. Кульчицька з р е ферувала проєкт побудови пам'ятника кн. Анні Ярославні в Санлісі, Франція, яку наше европейське жіноцтво буде проводити у тісній співпраці з КОУГЦУ.

Н. Пазуняк видвигнула ідею спільної збірки фондів на книжкові видання, намічені й запляновані Світовим Комітетом вшанування пам'яти Лесі Українки, Д-р Пазуняк гаряче закликала наше жіноцтво створити для цієї цілі в окремих країнах комітети і своєю наполегливістю, жертвенністю й завзяттям доказати, що ми можемо здвигнути нашій найбільшій поетесі вартісний і тривалий нерукотворний пам'ятник, що свідчив би про її справжню вартість мистця і борця за волю.Всі учасниці підтримали цей заклик.

Після цього мав слово д-р С. Фостун, що привітав СФУЖО і ОУЖВ із срібними ювілеями та з свого боку підтримав заклик щодо фондів на видання Комітету Лесі Українки. На закінчення І. Павликовська, як голова Резолюційної комісії, відчитала резолюції, що були схвалені всіма учасницями та підтримані всією залею.

У день Зелених Свят після Служб Божих в обох церквах наших віровизнань відбулася святочна програма. Було це бенкетове прийняття з представниками англійських жіночих та громадських організацій. Бенкетом проводила заступниця на Европу В. Воропай. Під час бенкету складали привіти інші громадські організації як голова СУ Великобританії п. Василенко, д-р Фостун, орг. Пласту. Тоді відбулося вручення нагороди XIII Літературного Конкурсу СФУЖО фундації Марусі Бек Л. Вітошинській за її репортаж „Уперше в Парижі". Нагороду вручила членка Комітету Конкурсу Н. Пазуняк.

Офіційну частину після обіду відкрила В. Воропай, з'ясувавши значення обох ювілеїв СФУЖО і ОУЖВ Британії. Предсідниця покликала тоді до слова представницю Екзекутиви СФУЖО д-ра Н. Пазуняк, яка привітала присутніх від імені голови СФУЖО і від і м е н и усієї Управи та виголосила доповідь про створення та працю федерації. Наступним промовцем була А. Остап'юк, яка говорила про осяги ОУЖВ за 25 років її існування.

Представниці всіх европейських організацій склали свої привітання для СФУЖО і для ОУЖ В. Британії. Зворушливим був момент вручення І. Павликовською ікони Матері Божої Неустаючої Помочі на руки А. Остап'юк, як голови ОУЖ Британії з нагоди 25-ліття діяльности організації. Ікона була посвячена під час Служби Божої того ж дня і тисячі прочан, що з'їхалися з околиці Манчестеру, приглядались до неї. І. Коваль від ОУЖ Бельгії вручила п. Остап'юк як подарунок з нагоди 25-ліття ОУЖ Британії різьблений альбом. Врученням китиць квітів для делеґаток і подякою, виголошеною п. Остап'юк, закінчилась офіційна частина і почався концерт. Програма концерту включала виступи чотирьох хорів, в тому числі чоловічого хору „Гомін", жіночих хорів обох жіночих організацій на терені Англії, пластового ансамблю „Незабудьки", дуетів, рецитацій, танцювального ансамблю „Орлик", що задля виступу в Манчестері перервав своє турне по Франції, де здобув першу нагороду. Загальним балем закінчено святкову частину програми.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

КОСМІЧНІ ФАНТАЗІЇ ФОН ДЕНІКЕНА

У травні ц. р. світовий наклад трьох книжок швайцарського німця Еріха фон Денікена, а саме: „Спогади про майбутнє", „Поворот до зір" та „Посів і космос" перейшов цифру 10 мільйонів. Його книжки перекладені на 26 мов, фільм заснований на його книжках, проходить з великим успіхом в цілій Европі, а глядачі 24-ох кін в Москві оплескують його ентузіястично по кожнім сеансі. Його доповіді проходять в заповнених ущерть авдиторіях з а хідньоевропейських університетів в ЗСА п. з. „В пошуках старовинних астронавтів", американські книгарні продали впродовж 24 годин півмільйона примірників його книжок.

Коли взяти до уваги те, що Еріх фон Денікен ані науковець, ані письменник, ані журналіст і що рукопис його книжок німецьке видавництво „Екон" в Дюссельдорфі мусіло докорінно переробляти, то цю велику популярність його книжок та захоплення його ідеями вважають за феномен нашої доби.

Зміст його трьох книжок становить гіпотеза, що розвиток цивілізації нашої пляхети завдячує людина відвідинам незнаних приходьків з Молочного Шляху (приблизно 10,000 років тому), що внаслідок зміни ґенів прискорили її умовий розвиток та інтеліґенцію. Через високу і незрозумілу технологію тих астронавтів люди глибокої старовини вважали їх за богів.

На потвердження своєї гіпотези фон Денікен наводить численні археологічні знахідки, подає свою інтерпретацію змісту таблиць, писаних клиновим письмом, наводить цитати з біблії Старого Завіту та сумерійського старовинного епосу Гільґамеш, повні натяків на приїзд та контакт людей з тими астронавтами. Його книжки ілюстровані рисунками з старовинних гробниць, святинь і залишків монументальної архітектури сумерійців, єгиптян та південноамериканських індіян, що представляють космічні кораблі, і людей в одягах астронавтів часто - густо з антенами на головах.

Але даймо слово самому авторові. В книжці „Спогади про майбутнє" він інтерпретує на свій лад історію Старого Завіту. І так, „арка примирення" (яку нібм збудував Мойсей за вказівками „богів" - астронавтів) була в дійсності пристроєм для радіового контакту з їх кораблем, що постійно кружляв по орбіті навколо Землі. Енерґію для цього радіо-телефону постачали радіоактивні таблиці 10-ох заповідей.

Содома і Гомора були знищені, на думку фон Денікена, не вогнем, а атомовою бомбою, і жінка Лота, що оглянулася позад себе, була вражена радіяційними променями тієї бомби. Книгу жидівського пророка Ієзекіїля він вважає за репортаж про причалення астронавтів, а сумерійський епос Гільґамеш — за опис ракетної подорожі сумерійського короля Етани до „Простірного

(Закінгення на стор. 4-ій)

о. д-р І. Нагаєвський

ПРИЧИНОК ДО ІСТОРІЇ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

(1)

Карпатська Русь-Україна, наша Срібна Земля, мабуть, перейшла найважчу долю з усіх частин розлогої України. Утиск мадярів був такий важкий, що в деяких частинах цього прегарного краю упродовж віків українські люди затратили почуття приналежности до свого народу (напр., Гайдудорожчина), але й досі твердо держаться свого церковного обряду, дармащо рідну мову загубили.

В коротокому періоді української державности під час Першої світової війни українці Закарпаття виявили волю включити себе до Соборної України. Одначе, історичні обставини змусили їх прилучитись до чехословацької республіки, як третій, рівний партнер. І в тій республіці вони перебули аж до 1938/39 рр., коли була проголошена незалежна Карпатська Україна.

Цей героїчний період історії Закарпаття описує д-р Петро Стерчо, син Срібної Землі, у своїй англомовній книзі п. з. „Дипломатія подвійної моральности, перехрестя Европи в Карпатській Україні", що її видав Карпатський Дослідний Інститут. Це — коротка історія емансипаційних змагань наших братів на Закарпатті між двома світовими війнами, що закінчилися будовою національного храму — самостійної Карпатської України та її трагедії.

Автор поділив свою книгу на дев'ять розділів. У першому з них (1-38 стор.) він подає опис краю, статистику населення, його віровизнання, культурні змагання, діяльність політичних партій. Він з гордістю підкреслює, що більшість членів Всенаціонального Руського Конґресу в Хусті 21-го січня 1919 року вибрала делеґацію під проводом д-ра Михайла Бращайка, щоб через Станиславів, осідок Західньо-Української Народньої Республіки, поїхала до Києва і в імені закарпатських українців виявила їх бажання включитись до Соборної України.

Водночас Руська Національна Рада на Пряшівщині під проводом д-ра Антона Бескида висунула думку федерації Закарпаття з Чехією і Словаччиною. І вже 15-го травня 1919 року відбулась конференція А. Бескида, о. А. Волошина та М. Бращайка, де прийнято умови, за якими Закарпаття могло б стати рівноправним членом згаданої федерації. Ця згода була зафіксована в мировому договорі в Сан Жермені 10-го вересня 1919 року і ратифікована федеральним парляментом 7-го листопада того ж року. Чотири параграфи згаданого міжнародного миру (§ § 10, 11, 12, і 13) ґарантували автономію Закарпаття із своїм власним Соймом, губернатором та Урядом; його представники, обрані загальним голосуванням н а с елення, мали засідати в федеральному Соймі і Сенаті (стор. 35). Та, на жаль, чехи і словаки не дотримали прийнятого на себе міжнародного зобов'язання.

В другому розділі (39-106 стор.) автор обговорює т. зв. Генеральний Статут по орґанізації та адміністрації Закарпатської Руси, проголошений у формі військового запорядку. На його основі Ян Брейха, з походження чех, був іменований адміністратором краю, як також чех і словак були іменовані „жупанами" Ужгороду й Берегова; вони обидва зразу впровадили чеську мову в адміністрацію країни.

Очевидячки, це викликало в українців велике незадоволення, так що о. Августин Волошин вніс протест до президента держави Т. Масарика. Дня 29-го лютого 1920 року схвалено конституцію держави без участи представників Закарпаття.

Усе ж таки в конституції була мова про Сойм на Закарпатті, що повинен був вирішувати справи віри, мови і виховання. Його ухвали мав підписувати губернатор і затверджувати президент держави. Представники Закарпаття мали входити до парляменту (9 членів) і до Сенату (4 члени) в Празі і там боронити справи своєї країни. Президент мав іменувати губернатора на пропозицію уряду. Всі урядовці Закарпаття мали рекрутуватися з місцевого населення.

Празький уряд проголосив т. зв. Тимчасовий Статут і на його основі президент Масарик 5-го травня 1920 року іменував представника закарпатських русинів з Америки, Григора Жатковича, тимчасовим губернатором Закарпаття, а Петра Еренфельда, чеха, його заступником, що одержав великі повновласті. Таким станом речей не був задоволений Жаткович і тому в наступному році зрезигнував, а адміністрація країни була в руках заступника аж до 1924 року, коли губернатором іменовано д-ра А. Бескида, що виконував цей уряд аж до своєї смерти в 1933 році.

Щойно в 1936 році був виготовлений проєкт конституції Закарпаття, але цю справу припізнив поділ населення країни на два табори: український під проводом о. А. Волошина, і руский, тобто москвофільський під проводом д-ра Йосифа Камінського. Згодом д-р С т е ф а н Фенцик заснував ще Руску Національну А в т о н о м н у Партію, що орієнтувалась на мадярів. Назагал автор подає, що в 1935 році було на Закарпатті тридцять п'ять партій, що брали участь у виборах. Москвофілів і мадярофілів тримала вкупі ненависть до українського руху, а з цього користали чехи.

Останнім губерна т о р о м Закарпаття був Кость Грабар. В часі його урядування була зорганізована Рада під проводом сенатора Е. Бачинського, а її секретарем був Юліян Ревай. Рада висувала домагання до президента держави, щоб він подбав про виконування всіх зобов'язань миру в Сан Жермені.

(Далі буде)

„Diplomacy of Double Morality, Europe's Crossroads in Karpatho-Ukraine 1919-1939", Peter B. Stercho, publ. Carpatian Research Center, 1971, New York, 496 pp.

В. Коротич про відвідини Брежнєва в ЗСА

Київ. — На сторінках газети „Культура і життя" з 17 червня український поет в УССР Віталій Коротич, який довший час побував у ЗСА та Канаді, написав статейку „В ім'я миру на землі", в якій займає становище до поїздки Брежнєва до ЗСА. Згадуючи про свої власні відвідини у цій країні, Коротич пише, що „двадцяте століття багато чого навчило Сполучені Штати, люди цієї країни чіткіше зрозуміли себе і реальніше уявили своє місце у світі... Сполучені Штати знають ціну собі, але поступово узнають і ціну миру, поважання всього, що робить життя достойнішим і благороднішим". Коротич згадує також, як він, мовляв, разом з американськими письменниками „болів" над справою миру у світі. „В тисячний раз згадую дороги США і людей США вірю, що візит генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Ілліча Брежнєва за океан буде плодотворним і головне слово, яке він привезе з своєї поїздки, буде все тим же однаково дорогим нам словом — „Мир"! Весь народ наш вірить, що добра воля радянського народу знайде відгук у всіх людей доброї волі в Америці".

НАРАДИ

Крайової Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви і Управ Відділів

— відбудуться —

в суботу, 30-го червня 1973 року в Ню Йорку, Н. Й.

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ при 140 2nd Avenue

Початок нарад — год. 10-та ранку

ДО УЧАСТИ В НАРАДАХ ЗАПРОШУЄ УПРАВИ ВІДДІЛІВ СХІДНИХ СТЕЙТІВ

КРАЙОВА УПРАВА Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПУКЦЕРКВИ

„Циганський вечір" Відділу СУА в Чикаґо

Бувають різні вечірки та забави під час року, та вечірки 29-го Відділу СУА в Чикаґо мають такий чар, який щороку притягає більше публіки. Відділ нараховує понад 60 членкинь, а коли ще прийдуть гості на вечірках буває дуже весело. Союзянки щорічно влаштовують дві великі забави для дітей, провадять світличку, та взагалі працюють тяжко в різних ділянках. Але раз в рік, влаштовують вечір лише для себе та для своїх чоловіків.

Цьогорічна тема „Циганський Вечір" усім дуже подобалась і перейшла, як завжди, з великим успіхом. Не хочу здраджувати жадних таємниць, але можу подати перепис на добру вечірку. Візьміть: Добре зорганізований комітет, який складався з пань: О. Оришкевич, Д. Дикої, Д. Ярошевич та М. Волинець.

Цікаву тему, а саме „Циганський Вечір"; Добру оркестру „Трубадур" п. Пошиваника. Смачний буфет разом з циганським ґуляшом в заряді пань І. Дікен і М. Хоркової.

Трьох циганок, які чудово співали — „Гей, га" гарне танґо, слова і музика Весоловського, „Намалюй мені ніч", слова М. Петренка, музика Весоловського, „Шалені дні були", музика Раскіна, переклад з англійського „Любов" слова Куцік, переклад з англійського Д. Грушецького, музика Рота та „Гарбузи" Д. Луценка, музика Левицького. Наші „циганки" (тріо „Пісня"), а саме Наталія Масник, Галина Грушецька і Віра Дякучинська вже третій рік під ряд бавлять чарівним співом публіку на різних імпрезах; двох тостмайстрів: Оксану Оришкевич і Дмитра Грушецького, які вміло відіграли ролі. Багато сміху викликали вони між публікою анекдотами про наших союзянок. „Давали кольку" в бік багатьом з нас різними дотепами про наше зорганізоване життя. Такий здоровий сміх та „натягання" присутніх напевно багато додали до успіху цього вечора. Змішайте всі вище згадані складники, вберіться в вечірній стрій та усмішку і будете мати чудову вечірку.

Ірена Олексюк
Прес. реф. 29-го Відділу СУА в Чикаґо

ПАЛЕСТИНСЬКІ АРАБИ ВІДКИНУЛИ єгипетську пропозицію створення окремої палестинської держави на території Йордану, звільненій від ізраїльської окупації і Гази, мовляв, при такому плянї була б збережена ізраїльська держава. Палестинська визвольна організація ставить собі за ціль повну ліквідацію Ізраїлю як окремої держави на Близькому Сході.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 14-го квітня 1973 р. ступив на вічні шляхи Вічности, на 59-му році чесного і трудолюбивого життя, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п. мґр. прав
ВОЛОДИМИР ЛІЩИНСЬКИЙ

Почуваюся до глибокого обв'язку цією дорогою зложити найсердечнішу подяку Високопреосвященному Владиці, Їх Ексцеленції Кир Ярославові Габрові, який в асисті Впр. о. канцлера В. Білинського зволив прибути до похоронного заведення. Наш дорогий Владика своєю присутністю і святими молитвами при домовині мойого Дорогого Покійного, висловили співчуття, словами християнської потіхи та жертвою відслуження Св. Літургії, облегшив наше тяжке горе.

Сердечну подяку складаю Їх Ексцеленції Високопреосвященнішому Митрополитові Кир Максимові Германюкові з Канади за теплі і глибокі слова співчуття і жертву Св. Літургії.

Наша щира подяка Впр. о. прелатові П. Леськову, о. монс. Я. Свищукові, о. канц. В. Білинському і о. М. Олешкові за часті відвідування в шпиталі і слова розради.

Безмежно щиро дякую парохові Впр. о. П. Леськову, який не жалів труду і серед ночі прибув до лікарні, щоби відмовити молитви над умираючим і Єлеопомазанням приготовити мойого Дорогого Мужа у далеку путь.

Щиро дякую Впр. о. монс. П. Мельничукові з Балтимор за молитви, слова потіхи та жертву Св. Літургії, а Впр. о. М. Головатому за часті телефонічні розмови з Хворим і слова надії на краще.

З черги щиру подяку складаю Високопреподобним Отцям, парохові прелатові П. Леськову, Ю. Мещінському, д-рові М. Головатому за відправлення Панахиди, а шамб. Я. Свищукові за відслуження Заупокійної Св. Літургії, М. Олешкові за відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Сердечна подяка Преподобним Сестрам Василіянкам за участь у похоронних відправах і за щирі слова співчуття.

Рівнож складаю особливу подяку Високопреподобному о. П. Шарому, парохові церкви св. Йосифа в Чикаґо, за зворушливі слова прощання над домовиною та окремо відправлену Панахиду.

Сердечно дякую любим співакам Катедрального Хору св. о. Николая, хорові з парохії св. Йосифа, Катедрального Хору „Славута" і всім бувшим Членам того ж Хору за відспівання Панахиди. Зворушливий був спів Об'єднаних Хорів, які Покійний так любив будучи головою при співпраці Впр. о. П. Шарого, як духовного провідника. Належну подяку складаю Панам Диригентам д-рові Я. Кокорудзові та проф. Ю. Яримовичеві, які не жаліли труду та разом з численно зібраними хористами відспівали Заупокійну Св. Літургію, чим віддали шану їхньому Другові і довголітньому Голові. Дякую щиро п. проф. В. Дуль за відчитання Апостола під час Св. Літургії.

Католицькій Акції Пань щиро дякую за збірне відмовлення молитви-вервиці над домовиною.

Довго залишаться в моїй пам'яті прощальні слова, які від хору „Славута" — гей би змальовуючи картину — сказала мисткиня п. Міка Ґарасовська-Дачишин. Д-р М. Харкевич словами повного признання працям ревного працівника від громадських організацій українського Чикаґа, а п. С. Скробач гарними і щирими словами прощав Покійного віднайближчих Друзів і Приятелів. Усім Вам Вельмишановні Промовці моя щира подяка.

З глибини душі складаю сердечну подяку Приятелям, які несли домовину із Тлінними Останками Друга.

З особливим наголошенням дякую дорогим Приятелям, які постійно відвідували Незабутнього Мужа в шпиталі і підтримували Його на дусі.

Дякую бувшим Товаришам Покійного зі шкільної лавки за листи зі щирими виявами співчуття.

Моя щира подяка Комарнянцям, землякам Покійного, за щирі слова співчуття і розради.

Подяку складаю моїм Товаришам і Приятелькам, які мене не опускали в моєму довгому горю.

Серцем повним вдячности дякую моїй Родині в Балтімор, Філядельфії і Чикаґо, яка в хвилинах мойого нещастя спішила зі словами потіхи, розради та помочі. Особлива подяка улюбленій Братовій Покійного Івангі, яка опікувалася моїм Дорогим Мужем в хвилинах моєї неприсутности та старалася по своїй змозі улегшити наше горе. Вона може бути прикладом християнської любови для інших.

Сестрі та Братові Покійного, ближчій та дальшій Родині дякую за докази щирої помочі під час довгої недуги мойого Мужа.

Складаю найсердечнішу подяку усім Присутнім на похоронних відправах, усім, що прекрасними китицями квітів, засвідчили любов і пошану для Покійного.

Дякую за численні Св. Літургії та щедрі грошові пожертви — замість квітів.

Зі зворушенням дякую за безчисленні співчування висказані мені, чи то особисто, письмово чи телефонічно.

Дякую Всім, що взяли участь у тризні, а особливо Впр. о. М. Олешкові за відспівання з усіми присутніми молитви „Достойно єсть".

Зарядові Похоронного Заведення Музика і Син дякую за взірцеве переведення похорону.

На кінець прошу Всіх прийняти від мене і моєї опечаленої Родини цих пару рядків щирої за все подяки. Нехай милосердний Господь обдарує всіх здоров'ям і винагородить сторицею.

СОФІЯ — дружина
ДАРІЯ ҐІРНЯК з мужем БОГДАНОМ — донька
ЗЕНОН — син
РОМЧИК і МИРОНЬО — внуки

●

На вічний спомин мойого Дорогого Мужа бл. п. Володимира Ліщинського, складаю даток на Патріярхальний Фонд в сумі 50.00 дол.

Чикаґо, дня 18-го червня 1973 р.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої МАМИ і БАБУНІ

бл. п.
Климентини з Гайдуневичів КРУПИ

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в Українській Католицькій Церкві
в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.
в четвер, 28-го червня 1973 року
о год. 8:30 ранку

Просимо згадати в цей день Покійну в своїх молитвах.

Д-р ТЕОДОЗІЙ КРУПА — син
з дружиною ЛЮБОМИРОЮ і дітьми

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ

Рання весна прийшла,
На болоті лотать зацвіла,
Над вишнею хрущик крильця простягав,
Синок з війська радісний лист писав:
„Мамо моя дорога, дні хутко минають
І я з війська невдовзі вертаю".

Мати лист читає, його обнимає
Синку мій, глянула навколо
А то лиш лист один.
Дні і місяці пропливають
Жита вже в полі зацвітають.

Та вже четвертий рік спливає,
Як мати синка не має.
Сину мій, яка я зів'яла,
Що тебе не бачу,
Як гляну на твоє фото,
То гірко заплачу

Зайду на могилу,
Хмари з дощем пропливають,
Стану над могилою,
До хреста промовляю:

„Петрусю, не чую ні слів, ні пісень,
Які ти ранком співав,
Тоді здавалось мені, що це
Соловей у саду щебетав".

Яка ж то розпука
Синка вже не мати,
Краще мені в могилі
З тобою спочивати.

Червень, 1973 р. Мати МАРІЯ ГУСАР

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

61-ий ВІДДІЛ СУА у WHIPPANY, N.J.
жертвує 50.00 долярів
на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, замість прийняття з нагоди
ҐРАДУАЦІЇ ЇХ ЧЛЕНКИ
П-і ІРЕНИ БІЛЕНЬКОЇ
та осягнення ступеня бакалавра біології на каледжу св. Елисавети в Морріставні, Н. Дж.
За Виділ 61-го Відділу СУА:
О. КЛЮФАС, кер. Я. МУЛИК, голова

ПОЖЕРТВИ НА ОСЕРЕДОК НАУКОВОГО Т-ВА ІМ. ШЕВЧЕНКА у ВАШИНҐТОНІ, Д.К.
у Ювілейному Році — склали:

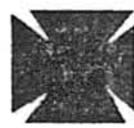
Д-р Мирослав Грушка, Понтяк, Миш., ЗСА — 50.00 дол., Вп. Іван Мазуренко, Айслінґтон, Онт., Канада — 100.00 дол.

Щедрим Жертводавцям-Патріотам Управа Осередку складає сердечну подяку.

ПАНСІОН „КСЕНЯ", ГАНТЕР, Н. Й.
ВИСТАВКА КАРТИН
ЕДВАРДА, ЮРІЯ і ЯРЕМИ КОЗАКА
ВІДКРИТТЯ в СУБОТУ, 30-го ЧЕРВНЯ ц. р.
З НАГОДИ ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ВІДБУДЕТЬСЯ
в СУБОТУ, 30-го ЧЕРВНЯ 1973 року
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ВЕЧІР
з участю
ГРИЦЯ ЗОЗУЛІ, УЛЯНИ ЛЮБОВИЧ, ІКЕРА і М. ПОНЕДІЛКА
По програмі — ЗАБАВА. Грає оркестра В. Осередчука

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ СТАНИСЛАВІВЩИНИ

З глибоким смутком повідомляємо Земляків Станиславівщини, бувших Побратимів Зброї і все Українське Громадянство, що 23-го червня 1973 р. в Нюарку Н. Дж. відійшов у Вічність б. майор УГА.

Протопресвітер о. д-р
ВОЛОДИМИР КЛОДНИЦЬКИЙ

Покійний народився 1891 р. в Хотимирі, Товмацького повіту, Україна.

Як співредактор Альманаху Станиславівщини, що вже в друку, лишив по собі тривалий пам'ятник в серцях Земляків Станиславівщини і Друзів.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

●

Опечаленій Дружині, Синові і всій Родині, складаємо глибокі співчуття.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ СТАНИСЛАВІВЩИНИ

В невимовному жалю повідомляємо Рідних, о.о. Собратів, Приятелів, Парафіян, Побратимів Зброї та Знайомих, що з Волі Всевишнього упокоївся в Бозі дня 23-го червня 1973 року в Нюарку, Н. Дж. на 83-му році життя, уродженець Хотимира, Товмацького повіту, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, СТРИЙКО і ВУЙКО

Протопресвітер о. д-р
ВОЛОДИМИР КЛОДНИЦЬКИЙ

Парох Українських Православних Церков Скрентону, Ню Гемптон, Байону і Нюарку, був. майор Української Галицької Армії

Тіло Покійного спочиває в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, 801 Спрінґфілд Авеню, де в понеділок і вівторок, 25 і 26-го червня, о год. 8-ій веч. відправляться СВЯЩЕНИЧІ ПАНАХИДИ.

ПОХОРОНИ відбудуться в четвер, 28-го червня ц. р. о год. 9-ій ранку в церкви Успіння Пресв. Богородиці, North Hampton, Pa. на місцевім православнім цвинтарі.

Горем прибиті:

КСЕНЯ КЛОДНИЦЬКА — дружина зі сином СТЕПАНОМ
АНТІН КЛОДНИЦЬКИЙ — брат з дружиною ІВОЮ
ВОЛТЕР, СТАХ і ФРАНК — братанichі з родинами
КАТЕРИНА КЛОДНИЦЬКА — братова
ГЕНРІ, МЕРІ-ЕНН, МІЛДРЕД, БЕРНАРД КЛОДНИЦЬКІ — братанки
ОСИПА КЛОДНИЦЬКА — братова
ЗЕНОН і ЕН-ЛУЇС КЛОДНИЦЬКІ — братанок з дітьми
Д-р РОМАН КЛОДНИЦЬКИЙ — братанок з дружиною ДОРОТІ і дітьми
Д-р ЛІДІЯ КЛОДНИЦЬКА — братанка
Д-р ЮРІЙ ПРОЦИК
та вся Родина в Америці, Україні, Европі й Австралії

●

Замість квітів, просимо складати пожертви на Служби Божі і добровільні цілі.

Космічні фантазії фон Денікена

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Осередку" астронавтів. З хроніки Маїв „Пополь Ву" (книга порад) фон Денікен цитує опис міжгалактичної боротьби, з якої недобитки прилетіли на землю і сконструювали систему еквадорських підземних тунелів.

Проте, рекорд фантазії побив фон Денікен у своїй черговій книжці „Поворот до зір" (англомовний переклад „Боги з космосу"), в якій подає награну на стрічці мініdiктафона свою розмову в Москві з совєтським „ученим" Кузнєцовим. Змістом тієї розмови є розповідь про сенсаційну знахідку в 1938 р. китайського археолога Чі Пу-тея в гірській печері, на прикордонні Тибету. Цією знахідкою був ніби довгий ряд могил із залишками людиноподібних кістяків з незвичайно великими черепами. Крім згаданих кістяків він знайшов також, під грубою верствою пороху, 716 тарілок з ґраніту із спіральними написами вирізьбленими всередині тарілок, які китайській Академії Наук (мабуть, Чіянґ Кай-шека) вдалося частинно розшифрувати. Ті тарілки належали представникам невідомої раси, космічний корабель яких розбився в Гімалайських горах.

Недавно на книгарських полицях світу появилася третя книжка фон Денікена „Посів і космос", яка становить репортаж його експедиції під проводом угорського емігранта (з 1952 р.) Хуана Морича до підземної 100-кілометрової печери коло Ріо Сантіяго в Еквадорі. В тій величезній печері з гладко шліфованими стінами Денікен ніби знайшов золоті фігури різних звірів та бібліотеку, що складається з металевих листків, записаних невідомим письмом. Цього було, мабуть, вже забагато редакторам німецького журналу „Шпіґель", які рішили провірити правдивість його знахідок. У висліді інтерв'ю, переведеного редактором „Шпіґеля" Бірденнаґелем з Хуаном Моричем в Лімі, появилася в березні ц. р. велика стаття в цьому журналі п. з. „Дер Денікен Швіндель", яка говорить сама за себе.

Еріхові Денікенові тепер 38 років. Від 1949 до 1954 року він був студентом католицького єзуїтського колеґу св. Михаїла в Фрайбурґу, після чого почав працювати, як практикант в готелі „Швайцерґоф" в Берні. В той час він завзято студіював астрономію, археологію та старовинні міти і леґенди, під впливом яких поволі почала кристалізуватися в його душі ідея відвідин нашої плянети якимись істотами з Молочного Шляху. Щоб перевірити свої гіпотези, він їде до Єгипту, Південної Америки та Месопотамії за позичені гроші. Затягнені борги за ті розвідні подорожі зростають до 500.000 швайцарських франків, і за їх несплачення фон Денікен опиняється в швайцарській в'язниці, де подібно як Карло Май починає свою письменницьку кар'єру.

На своїх книжках Еріх фон Денікен зробив добрі гроші, але не зумів прихилити до своїх ідей літературних критиків, які назвали його шарлатаном і параноїком, а його книжки „казками для дорослих". Але, не зважаючи на нищівну критику, популярність фон Денікена зростає. Творяться навіть по деяких містах світу клюби його однодумців. Цей параноїдний клюбовий рух називають глумливо „денкітіс".

Однак, немає сумніву, що таємницею успіху його книжок та ідей є духова криза, яку переживає людство, підбій простору, який започаткував „Супутник", а завершив „Аполлон", висадом двох американських астронавтів на Місяці та віра людини в те, що серед більйонів плянет у космосі наша Земля не єдина, на якій живуть істоти з високорозвиненою цивілізацією.

Джон Дін твердить про причетність...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

влому і інсталяції підслухових апаратів був один з вломників, Ґордон Лидді, та що ніхто з персоналу Білого Дому та Департаменту Справедливости не був в тій справі замішаний. Дін також твердив, що в лютому 1973-го року Президент сказав йому, щоб Дін здавав звіти в справі Вотерґейту безпосередньо Президентові та що в такий спосіб Президент був поінформований про всі пляни затаїння цієї афери. У березні 1973-го року — твердив Дін — Президент обговорював з ним справу заплати великої суми грошей для вломників, які вимагали цієї суми в заміну за мовчанку. У свідченні перед сенатською комісією Дін також твердив, що президент Ніксон старався різними способами перешкодити Сенатові та Палаті Репрезентантів в їхніх спробах точно дослідити справу Вотерґейту. Дін заявив, що 21-го березня ц.р. президент Ніксон обговорював із своїми дорадниками плян, за яким Джон Мічелл, колишній генеральний прокуратор ЗСА і директор передвиборчої кампанії Президента, взяв би на себе всю вину за інсталяцію підслухових апаратів і влом до Демократичної головної квартири, в такий спосіб спасаючи Білий Дім від замішання в цій афері. Джон Дін подав ще інші твердження, які мали б доказати пречетність президента Ніксона до Вотерґейтської афери, але також заявив, що він дальше вірить, що Президент не здавав собі справи з наслідків та імплікацій свого пов'язання з спробами закривання Вотерґейтської афери. Щодо своєї власної ролі у цій афері, то Дін признався, що він брав участь у спробах затаїти цю справу, але твердив, що він нічого не знав по пляни інсталяції підслухових апаратів та про пляни влому до Демократичної головної квартири. В загальному, Дін старався представити себе як людину, яка старалася здержувати других від деяких нелеґальних дій. У свідченні перед сенатською комісією, Дж. Дін твердив, що колишні дорадники Президента, Г. Р. Галдерман і Дж. Д. Ерліхман, були головними організаторами цілої кампанії затаїння Вотерґейтської афери і що вони хотіли скинути всю вину на нього, Діна. Щодо колишнього генерального прокуратора та директора перевиборчої кампанії Президента, Джона Н. Мічелла, то Дін твердив, що Мічелл також відіграв дуже важливу ролю в спробах закривання цієї афери. Пресовий секретар Білого Дому, Роналд Зіґлер, був також замішаний в цій справі — твердив Дін. Дін також твердив, що персонал Білого Дому плянував створити шпигунську сітку проти різного роду радикалів і політичних противників. У вівторок і середу, 26-го та 27-го червня, члени сенатської комісії, яка розглядає Вотерґейтську аферу, почнуть допитувати Діна. На четвер, комісія плянує покликати на переслухання Джона Мічелла.

72 СЕКРЕТАРІВ І ОРГАНІЗАТОРІВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

викладачі відбували свої конференції.

В межах курсу, в четвер увечорі, відбулася прощальна вечеря, якою проводив д-р Василь Палідвор. На її розваговy частину склалося слово д-ра В. Палідвора, деклямація Галі, доні учасниці курсу й секретарки одного з монтреальських Відділів та місцевого Окружного Комітету п-і Теклі Мороз, рецитація гуморески-сатири Остапа Вишні „На хуторі" п-і Віри Баніт, дуети при гітарі пань Ольги Осередчук і Дарії Оріховської і рецитація власної гуморески учасника курсу та секретаря з Детройту Романа Татарського на тему „Союзовий курс на весело". Після вечері екзекутивні урядовці Иосип Лисоґір, п-і Уляна Дячук, проф. Іван Телюк, Володимир Сохан і д-р Ярослав Падох та його асистент С. Гавриш вітали курсантів з їх вдалим курсом і висловлювали надію на дальший, великий розвиток УНСоюзу, при чому роздано трьом десяткам найбільш успішних організаторів членів перші відзначення за успіх в цім році, у виді золотої (за 25 і більше членів) та срібної (за 10-24 членів) пропам'ятної відзнаки, виданої у 80-річчя „Свободи". Особливо святочно відбулося вручення пам'яткових золотих годинників двом заслуженим союзовим діячам, які впродовж десяти років були членами почесного Клюбу Заслужених, здобуваючи всі десять років щонайменше по 25 членів річно, а саме д-рові Василеві Палідворові і д-рові Атанасові Слюсарчукові з Детройту. Велике враження викликала „несподіванка", яку завдяки заходам всіх обласних організаторів, а передовсім Степана Гавриша, приготовили учасники курсу, а саме зложення ними 148 членських заяв-апплікацій нових членів з нагоди курсу. Півтора сотні цих нових членів були найбільш переконуючим доказом вартости таких вишкільних курсів та оправданої надії, що курсанти, поміж якими було приблизно дві третини молодих людей, запевнять УНСоюзові на порозі його 80-річчя дальший великий розвиток. Після вечері і програми учасники курсу та гості забавлялися при оркестрі під кермою Володимира Добущака й при приспіві Оксани Борбич. Програмою цього вечора зайнялася самоуправа курсу, в складі: д-р В. Палідвор — голова, п-і Катруся Онуфрик, д-р Атанас Слюсарчук і Іван Петрунцьо — містоголови та пані Софія Оріх і Текля Мороз — секретарки, а зокрема імпрезова комісія в особах пань Дарії Оріховської і Ольги Осередчук та Романа Татарського. Закриваючи курс у п'ятницю, його керівник д-р Падох склав названим подяку за збагачення курсу, та всім викладачам та курсантам за вдале переведення найчисленнішого досі курсу УНСоюзу, зокрема за придбання нових членів.

Приймаючи свідоцтва, курсанти дякували своїм викладачам і Екзекутиві за змогу збільшити своє знання в ділянці життєвого забезпечення й не менше за нагоду провести тиждень серед братського настрою учасників курсу.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ І ДИКТАТОР АРГЕНТИНИ ХУАН ПЕРОН, який недавно повернув із 18-річного політичного екзилю, відбув двогодинну зустріч із своїм колишнім політичним опонентом, Рікардом Бальбіном. Коли Перон був при владі, то Бальбін, провідник Радикальної партії, кілька разів був арештований. Після зустрічі з Пероном, Бальбін сказав, що вони плянують зустрічатися частіше для обговорення справ, які торкаються загального добра країни. В останніх президентських виборах, Рікардо Бальбін був переможений пероністом Гектором Кампорою.

ПОЖЕЖА, ЯКА ЗАПОДІЯЛА 2.5 МІЛЬЙОНОВУ ШКОДУ В КАЛІФОРНІЇ, була спричинена двома хлопцями, які бавилися самовибухами („фаєркрекерс"). Два хлопці, 12 і 13-річний, призналися поліції, що в п'ятницю, 22-го червня ц. р., вони вистрілювали „фаєркрекерс" на порожній будівельній площі, коли сильний вітер подхопив вогонь і підпалив сусідню хату. Внаслідок пожежі, яка скоро поширилася, згоріло 11 будинків, а 900 акрів землі було ушкоджено.

В ГРЕЦІЇ ПОЧАЛА ДІЯТИ ПІДПІЛЬНА ВІЙСЬКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ „Вільні Греки", яка звернулась до війська та населення з закликом повалити військовий диктаторський режим та привернути монархію і короля Константина. Інформують, що цю організацію заснували грецькі офіцери, які є в опозиції до теперішнього режиму.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ТА БРЕЖНЄВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

створили надійну основу для американсько-совєтської співпраці і відпруження у світі. Далі у комюніке вказується на рішеність ЗСА та Совєтського Союзу недопустити до вибуху атомової війни та на бажання обмежити атомове стратеґічне збросння. З цією метою, підкреслюється в комюніке, „заключено договір між ЗСА та СССР про недопущення до атомової війни", а також устійнено засади „на основі яких мають вестися дальші переговори про обмеження в зброєнні та про розброєння. У висліді аналізи міжнародної ситуації, обидві сторони дійшли до висновку, що „міжнародні відносини розвиваються по лінії дальшого відпруження і скріплювання співпраці в інтересах миру". В комюніке окремо говориться про вигляди на тривале замирення в Індокитаю, де „стосовні народи повинні мати змогу самі визначати свою долю без втручання зі зовні". Коли ж йдеться про Европу, то обидві сторони висловлюють „задоволення" з досі пороблених заходів щодо відпруження між Західньою та Східньою Европою, а в першій мірі з того, що успішно закінчилися підготовчі заходи щодо скликання Европейської конференції безпеки та співпраці. Щоб утривалити відпруження в Европі, ЗСА та СССР погодилися розпочати переговори про обмеження збройних сил в Европі 30 жовтня 1973 р. Як виходить з комюніке, ніякого погодження не досягнуто у справі Близького Сходу. У цьому питанню обидві сторони обмежилися до загальникового ствердження про потребу дальших заходів, щоб привести до закінчення конфлікту на цьому обширі „згідно з інтересами всіх держав у цьому районі та з пошануванням їхньої незалежности і суверенности". Багато уваги в комюніке відведено справі торговельних взаємин та економічної співпраці, стверджуючи, що обидві сторони „погодилися, що взаємовигідна співпраця та мирні взаємини будуть скріплені з допомогою забезпечення тривалих основ для економічних відносин". У комюнікаті поновно вичислено підписані договори, що стосуються співпраці між ЗСА та СССР на таких ділянках як мирне використовування атомової енерґії, сільського господарства, океанографії, транспортації та культурного і науково-технічного обміну. Згідно з заявою політичного дорадника Президента Генрі Кіссінджера, який на пресовій конференції коментував текст комюніке, вершинні переговори виявили заіснування справді „позитивної атмосфери" для американсько-совєтських взаємин і для того, щоб ЗСА та СССР могли з успіхом розв'язувати складні міжнародні проблеми та не допустити до вибуху атомової війни, як, наприклад, це могло статися в 1970 р., коли Сирія напала на Йордан, при чому були заанґажовані совєтські військові дорадники. Кіссінджер висловив також впевненість, що, коли йдеться про совєтсько-американський торговельний оборот, то є всі дані припускати, що він досягне, як це відзначено в комюніке, суми між 2-3 більйонів долярів в наступних трьох роках. Особливо наголосив Г. Кіссінджер важливість уточнення дати, коли має зачатися конференція про обмеження збройних сил в Европі. За словами Кіссінджера, Уряд продовжуватиме інтенсивні заходи, щоб забезпечити за СССР статус упривілейованої держави у торговельних взаєминах з ЗСА. Позитивом вершинної конференції було те, як заявив Кіссінджер, що вона проходила в цілком інакшій атмосфері, бо над не не тяжіло марево активних конфліктів і кризових ситуацій. Це спричинилося до справжньої „привітности" в часі розмов між лідерами ЗСА та СССР.

Плянують „республіканський огляд культури"

Київ. — Міністерство культури УССР, секретаріят ЦК ЛКСМУ та Товариство „Знання" постановили провести протягом 1973-1974 років „республіканський огляд діяльности культурно-освітніх закладів по інтернаціональному та патріотичному вихованню трудящих". Ідеться тут про своєрідний показ заходів на відтинку „інтернаціоналізації побуту трудящих", засвоєння „радянської обрядовости", розвитку „патріотичних почувань". В рамках такого „огляду" будуть влаштовувані фестивалі та будуть переводжувані різні імпрези, які б засвідчували „відданість справі комунізму". Для учасників передбачені 400 дипломів I ступеня, 700 дипломів II ступеня і 900 дипломів III ступеня. Республіканську оглядову комісію очолює заступник міністра культури УССР І. Буланий.

ТАРЗАН, Ч. 6953. Тарзан відчуває діяння чародійного ліку

Наше дерево може мати ще тільки один сильний зрілий „матаматі", Меду! Мусимо вжити його — мусимо вживати всього, щоб повернути життя Тарзановим ногам. Якщо нам не вдасться, тоді він мусить вжити своєї магічної скриньки, щоб викликати небесну машину! Ходіть сюди, Момбаю! Чую вогонь у своїх стегнах і ногах. Аж униз до моїх колін!